

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

74. Vt sine timore de manu inimicorum nostrorum liberati, seruiamus illi in sanctitate & iustitia coram ipso omnibus diebus nostris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

74. *Ut sine timore de manu inimicorum nostrorum liberati, seruiamus illi in sanctitate & iustitia coram ipso omnibus diebus nostris.*

QUVM hic locus ad necessitatem bonorum operum, quæ omnibus in Christum credentibus incūbit, perspicue demonstrandam plurimum valeat, dupliciter illum hæretici corrumpunt atq; deprauāt. Primum illud, *sine timore*, exponunt de certitudine gratiæ, quam fingunt; & animi tranquillitate ac securitate, quã iam in Christo reconciliati concipiunt: ut timor anxietatem & ægritudinem animi seu dubitationem de salute, & de propitio erga nos Deo hoc loco significet, quia cum hac dubitatione, & sine certa fiducia salutis, Deo liberè & hilariter seruire non possumus. Deinde, *seruire Deo in sanctitate & iustitia*, ad animi gratitudinē referunt, quæ deceat filios Dei; non ad necessariam obedientiam, quæ ad vitam æternam perueniatur. Sic Calvinus & Beza hunc locum peruertunt, totumque Scripturæ sensum inuertunt. Calvinus verba sunt. *Quod dicitur, ut sine timore seruiamus, significat non posse nisi tranquillis animis ritè Deum coli. Quum igitur Deus homines sibi in Christo reconciliet, quum eiusdem presidio ipsos tuatur ut securi sint ab omni metu, quum eorum salutem in eius manum & custodiam deposuerit, meritò Zacharias nos eius gratia prædicat à metu liberari. Sic & Beza: Significat hoc loco timor futuri mali ægritudinem, quæ pugnat ex diametro cum fiducia illa filiorum Dei, qui fide iustificati pacem habent. Seruire omnibus diebus Deo in sanctitate & iustitia, exponit Calvinus hoc modo: Quum sibi in perpetuum homines Deus adoptet, non debet caduca vel exigui tēporis eorū esse gratitudo. Et paulo antè: Sicut efficitur (inquit) causa salutis nostræ gratuita Dei bonitas fuit,*

Operum bonorum necessitas defenditur.

In Harmonia.

In Annot. in hunc locum.

ita

ita finalis est, vt homines piè sanctèque viuendo nomen eius glorificent. Callida hæc & impia est textus Euan- gelici corruptio, ad statuendam hæreticorū fiduciam, & ad tollendam obedientiæ mandatorum necessitatē. De quo timore loquatur Zacharias, ex verbis eius adiunctis aduertendum est. *Vt seruiamus* (inquit) *sine timore, de manu inimicorū nostrorum liberati.* Hæc verba & horum tractationē penitus omisit Calvinus, vt facilius fucum lectori faceret. Nec illa etiam tractauit Beza. Isti autē inimici, è quorum manu ac potestate liberati, seruius Deo absque timore, sunt ipse Satanus eiusque copix, vt in superiori versiculo, *Salutem ex inimicis nostris, & de manu omnium qui oderunt nos,* Calvinus ipse exposuit. Seruire igitur sine timore, hoc loco nihil aliud significare potest quàm non timere amplius diabolum aut copias eius, & non timere penam quã ille reprobis infert, non timere insidias quas ille struit. Cum illo enim perpetua nobis pugna est. *Non est nobis colluctatio aduersus carnem & sanguinem, sed aduersus principes & potestates tenebrarum harum.* Ille est aduersarius cum quo consentiendum est dum adhuc in via sumus, ne trahat nos ad Iudicem: qui ser- per circuit sicut leo rugiens, quærens quem deuoret. Hunc timere amplius non debemus, sed contemnere, eique resistere: iuxta illud Iacobi. *Resistite diabolo, et fugiet à vobis.* Christus enim dedit se nobis, natus est nobis, passus est pro nobis, vicit diabolū tentan- tem, vicit moriendo, vt per mortem destrueret eum qui habebat mortis imperium, id est, diabolum, & liberaret eos qui timore mortis (id est, timentes semper quid de anima fieret post mortem) per totam vitam obnoxij erant seruituti. Ab hoc timore mortis, & ab hac seruitute diaboli liberauit suos Christus, vt ab hoc timore seruii, & ab hac seruitute diaboli & pec- cati,

Ars Cal-
uini.

Seruire
Deo sine
timore
quid.

Ephes. 6.

Matth. 5.

1. Pet 5.

Iac. 4.

Heb. 2.

tati liberati, ita demum *seruirent Deo in iustitia & sanctitate*, &c. Hoc paucioribus verbis dixit Paulus. *Liberati à peccato serui facti estis iustitiæ*. Non agitur hîc de pace aut tranquillitate, sed de puritate & libertate conscientiæ. Christus dedit se nobis vt primum omnem timorem seruilem, seu spiritum seruitutis in timore, qui status erat filiorum veteris testamenti, excuteremus, nec diabolum, nec mortem, nec peccati iugum aut duram consuetudinem timentes; deinde vetustate omni sublata, & de manu inimicorum illorum liberati, ita demum spiritum adoptionis filiorum Dei acciperemus, *seruientes iustitiæ*, vt Paulus loquitur; siue *seruientes Deo in iustitia & sanctitate*, vt hîc Zacharias loquitur. Porro hoc ipsum seruire Deo in iustitia & sanctitate, non est (vt Calvinus fraudulenter scribit) *causa finalis salutis nostræ*, sed est causa finalis redemptionis per Christum factæ, & vna causa efficiens salutis nostræ, quatenus vitam æternam significat. Christus enim *dedit se nobis*, vt hîc Zacharias loquitur, vel, vt Paulus plenius scribit, *Dedit semetipsum pro nobis vt redimeret nos ab omni iniquitate, & mundaret sibi populum acceptabilem, sectatorem bonorum operum*. Hic est finis proximus passionis Christi, vt liberaret ab iniquitate & à manu inimicorum nostrorum, & sic mundaret sibi populum acceptabilem, &c. id est, sua gratia nouum spiritum conferret, nouam charitatē diffunderet in cordibus nostris, quo spiritu gratiæ accepto & qua charitate in corde diffusa, seruiremus Deo in sanctitate & iustitia. Christi passionis hæc finalis causa fuit, non autem salutis nostræ. Salutis quippe nostræ, siue vt saluemur, Deoque in æternum fruamur, primaria quidem efficiens causa est gratuita Dei bonitas, meritoria Christi passio,

Rom. 6.
Conscientiæ puritatem in securitate vertit
Calvinus.

Tit. 3.

Matth. 19

sio, instrumentalis causa, quæ ad efficientem reducitur, est ipsa iustitia & sanctitas qua serui-
mus Deo omnibus diebus nostris. Per hanc enim
Dei seruitutem, siue per obedientiam mandatorum
Dei, in qua & secundum quam seruius Deo, quasi
per viam necessariam & à Deo præscriptam, per-
uenimus ad vitam æternam, iuxta clarissima Chri-
sti verba: *Si vis ad vitam ingredi, serua mandata.* Serui-
mus igitur Deo non solum per modum gratitudi-
nis, ne simus filij ingrati, nec tantum per modum
liberalitatis, quasi cultu spontaneo Deum colen-
tes; nec denique ob illud tantum finem ut Deus glori-
ficetur, quæ omnia hinc Calvinus ponit ut aliquid
pro pietate dicere videatur; sed præterea per mo-
dum necessariæ obedientiæ: necessariæ dico, tum
quia sine ea ad vitam æternam non ingrediemur,
tum quia hinc finis est & proprius effectus passio-
nis Dominicæ, siue causa præcipua cur dedit se
nobis Christus, ut hinc Zacharias loquitur, & Pau-
lus expressius docuit. Tenemus iam quam impiè
& fraudulenter totum hunc textus Evangelici
sensum Calvinus deprauavit. Notandum quo-
que verbum seruire hoc loco, apud Lucam esse
λατρεύειν; quo vocabulo cultus patriæ Deo pro-
prius notatur. Ut hinc intelligamus vitæ sancti-
tatem atque iustitiam proprium esse Dei cultum,
quem Deo debemus præcipuè & necessariò: ideò
que bonis operibus, non sola fide, Deum propriè
atque imprimis coli.

77. *Ad dandam scientiam salutis plebi eius in remissionem peccatorum.*

HVNC sibi locum valde propitiū & oportu-
num existimauit Calvinus, ex quo im-
putatiuam suam iustitiam fabricaret. *Præcipuum*
(inquit)